

Saber greu

David Casellas i Gispert*

Arran de la pandèmia, som molts els qui ens hem hagut de doldre de la pèrdua de moltes persones estimades. Però, quan volem expressar el nostre dolor compartit, no fem servir el castellanisme *ho sento* sinó l'expressió *saber greu*, que admet moltes formes diverses: “*Em sap greu*”; “*Quin greu que em sap*”; “*M’ha sabut molt de greu*”... Només farem servir *ho sento* per a expressar que hi sentim perfectament, que no som sords: “*Ja ho sento, no cal que cridis*”.

Aquesta locució també serveix per a disculpar-se d'alguna cosa, en lloc del verb *lamentar*, del qual no hauríem d'abusar: “*Em sap greu, ahir no vaig poder venir a la reunió*”. De fet, el verb *lamentar* és sinònim de *doldre's* i, per tant, segons el diccionari vol dir ‘*Doldre's d'una cosa amb plors, planys i altres manifestacions de dolor*’. És evident que quan no hem pogut assistir a una reunió de l'ADAC per algun motiu justificat, no ens en planyem amb dolor, plors ni llàgrimes.

Així, només puc acabar aquest text expressant que *em sap greu* que els catalans com més va més fem servir una llengua interferida pel castellà.

*Filòleg, coordinador de la comissió lingüística de l'ADAC i membre de l'executiva de Plataforma per la Llengua. Publicat al Butlletí de l'ADAC (febrer de 2022).